

Marleen van der Velden - Wat had u gehad willen hebben?

‘Dag Erno’, hoorde ze zichzelf ineens zeggen. ‘Dag Anne-Lies. Hoe gaat het met jullie? Werken jullie nog in de bibliotheek?’

Wie haar een jaar geleden verteld zou hebben dat ze nu tegen haar postvakjes praatte, zou ze voor gek hebben verklaard. Toch was het zo. Toegegeven, het waren wél bijzondere postvakjes. Niet qua vorm of materiaal, het waren gewoon van die standaard plastic brievenbakjes, maar omdat ze uit de oude bibliotheek kwamen. Het waren er twee, met handgeschreven naamstickertjes erop. Erno en Anne-Lies. Kennelijk was een bibliotheek een omgeving waar men collega’s met de voornaam aansprak.

Daar kon zij zich weinig bij voorstellen. ‘Mevrouw De Koning’ was zij op haar werk, en het kon niemand wat schelen of ze getrouwd was of niet. Zolang ze er maar voor zorgde dat hun koffie warm was en de sla op de broodjes niet verlept, kon het hun überhaupt niet schelen wie ze was. Alleen als ze een fout had gemaakt, namen ze notitie van haar. Maar ja, dat was voor de lockdown. Nu moesten ze zelf hun koffie zetten, en zelf hun boterhammen smeren.

Ze had eigenlijk wel zo’n boekenkar willen hebben. Of zo’n informatiebord voor aan de muur, met de uitleg van de non-fictie-icoontjes erop. Een pootafdruk voor ‘Dieren’, een Griekse zuil voor ‘Geschiedenis’, enzovoorts. Toen ze aankwam in de bibliotheek, veel later dan ze had gewild omdat die stomme bus te vroeg vertrokken was, zag ze nog net twee jonge vrouwen intens tevreden met het bord weglopen. De boekenkarren waren allemaal gereserveerd, en bovendien wist ze bij nader inzien ook niet hoe ze zo’n kar mee had willen nemen in de bus. Ze was al drie keer langs alles heen gelopen, vastbesloten om niet met lege handen weg te gaan, toen ze in een kantoortje op een al verkocht bureau de postvakjes zag staan. Het was geen liefde op het eerste gezicht, het was meer dat ze dacht: Nou ja, dan dié maar.

Al die jaren hadden ze op haar dressoir gestaan. In het postvakje van Erno legde ze de post waar ze nog wat mee moest doen, rekeningen van de tandarts en dat soort dingen, in het postvakje van Anne-Lies bewaarde ze het notatieblokje waar ze haar boodschappenlijstjes in maakte. Ze waren gewoon onderdeel van haar interieur, net zoals de lelijke klok die ze van haar moeder had geërfd en de rieten prullenmand die ze ooit op een rommelmarkt had gekocht.

Tegenwoordig ontving ze nauwelijks post meer. Ja, de *Margriet*, maar die legde ze in haar tijdschriftenmandje. Naar de tandarts ging ze niet meer, haar eeuwig verstopte neus was een prima excuus om de afspraken uit te stellen. Boodschappen liet ze door Picnic brengen, dus boodschappenlijstjes had ze niet meer nodig. Ze vulde alles rechtstreeks in op de app. Gelukkig had haar oude buurjongen haar vorig jaar geleerd hoe dat moest, toen ze een paar weken thuis had gezeten vanwege haar knieoperatie. De postvakjes raakten geblokkeerd door de stapel Margrieten die ze normaal doorgaf aan haar nichtje. Pas toen de stapel zo hoog geworden was dat ze ’m per ongeluk omstootte tijdens het stofzuigen, zag ze ze weer. Terwijl ze de tijdschriften opnieuw sorteerde, was ze zomaar begonnen met praten.

‘De bibliotheek is zeker ook dicht, hè? Bevalt het daar, in dat nieuwe gebouw? Nou ja, jullie zullen nu ook wel thuis zitten te koekeloeren. Of kunnen jullie vanuit huis werken, zitten jullie nu met jullie computer aan de keukentafel? Zeker ook niet gewend om zelf je lunch te bereiden, of wel?’

Sindsdien wenste ze Erno en Anne-Lies goedemorgen als ze ’s ochtends de woonkamer in stapte, en wenste ze ze welterusten als ze ging slapen. Ze bracht ze op de hoogte van het dagelijkse nieuws (‘Vandaag weer wat minder positieve testen, Erno!’ ‘Vanaf 1 juni kan iedereen een test krijgen, Anne-

Lies!') en veegde liefdevol elke dag de paar stofjes weg die zich op de postvakjes hadden verzameld. Erno was altijd net wat stoffiger dan Anne-Lies, omdat hij de bovenste was.

'Dag tante Gerda!' Maaïke had ineens onaangekondigd voor haar deur gestaan. Ze was zich een hoedje geschrokken van de bel. 'Ik geef je geen hand, hoor! Maar van harte gefeliciteerd. Ik dacht: nu mag ik toch zeker wel langskomen. Ik heb het zó moeilijk. Gek word ik van Harco, de hele dag door zit hij maar naar zijn telefoon te staren of de nieuwste coronacijfers alweer bekend zijn. Heb je trouwens nog Margrieten voor me?'

Halfslachtig wees ze in de richting van haar dressoir. Maaïke schonk zichzelf koffie in. 'En hoe is het hier? Lekker stil, of niet? Ik blijf maar kort, hoor, dan heb je nog wat aan je dag, hè? Ga je het verder nog vieren?' Ze bleef maar doorratelen. Deed ze dat altijd al, of was zijzelf het gewoon niet meer gewend om een gesprek te voeren?

Toen de koffie op was, begon Maaïke de Margrieten in een plastic tas te proppen. 'Dat gaat niet passen, hè? Ik kom de rest nog wel een ander keertje halen. Bedankt hoor, fijne dag nog!'

'Dag Maaïke', zei ze.

Maaïke greep de plastic tas met beide handen vast. Ze hoestte halfslachtig in de richting van haar elleboog, 'Haha, dat lukt niet met die tas, hè?', en vertrok.

Twee dagen later werd ze bezweet wakker. De koffie smaakte niet, en ze vermoedde dat ze koorts had.

'Dat krijg je ervan, Erno', mopperde ze. 'Dan kun je beter tegen postvakjes praten, hè? Daar word je in elk geval niet ziek van.'

'Nee', antwoordde het postvakje.

Ze sprong van schrik van haar stoel. Behoedzaam schuifelde ze naar haar dressoir toe.

'Als je tegen postvakjes praat, ben je al ziek', zei Anne-Lies.

Het werd zwart voor haar ogen. Ze pakte de postvakjes en wierp ze tegen de grond. Ze stampte erop met haar voet, liet de stapel Margrieten op ze vallen. Nog eens wilde ze stampen, maar ze verloor haar evenwicht en viel boven op de postvakjes.

'Oef', zeiden ze.

Toen was het stil.